

מדינת ישראל

משרדי הממשלה

משרד
התקשורת והעניינים
הכלכליים

מחלקת
השכר
מנהל

משרד החוץ

1973 - 1981

מס' תיק מקורי

0313

שם:

לשכת המנכ"ל - משרד החוץ

גל - 15 / 50127

מזהה פיו: 97.4/2 - 15

מזהה לוגי: 02-109-04-16-06

כתובת: 1089028

מס פריט: 08/09/2013

מדינת ישראל

המנהל הכללי

משרד החקלאות

תאריך: ט' בחשוון תשמ"ב
6 בנובמבר 1981

מספר:

0313

לכבוד
לשכת היועץ המשפטי
משרד החוץ
ירושלים

הנדון: ועדה בינמשרדית מיעצת לסוגיותיהם.
מכתב המנכ"ל - 2.10.81

מח. 3. קמ"ח
בחשובה לפניית המנכ"ל בנדון נחבקשתי להודיעכם כי
נציגיננו לוועדה יהיו: גב' רות טובי היועמ"ש ומר
מ. קרמר - מנהל אגף הדייג.

ב ב ר כ ה
י. רז
ע. כלכלי למנכ"ל.

העחק: גב' ר. טובי
מר מ. קרמר.

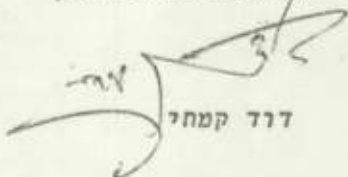
DIRECTOR GENERAL

המנהל הכללי

אודה לך מאד אם תוכל להענות להזמנתנו זו ולהודיע בהקדם ללשכת היועץ המשפטי
למשרדנו (רצוי עד 12.10.81) מי הם האנשים שייצגו את משרדך בועדה.

אנא ראה נושא זה כדחוף.

בברכת שנה טובה,


דוד קרמי

העתק: לשכת שר החוץ
לשכת שר המשפטים
לשכת שר האנרגיה והתשתיות
לשכת שר החקלאות
לשכת שר הפנים
לשכת שר התחבורה
לשכת שר התעשייה והמסחר
לשכת שר התקשורת
היועץ המשפטי - משרד החוץ

א.ד.נ. 79 : מ-7

מברק נכנס-משווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

0313

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לבד - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסי חוץ וסודות רשמיים).
תשי"ז - 1957.

מסי 75
נשלח: 131400 פבר 79
תקבל: 122111

שמו

אלי המשרד
מאת: ביירט

מנהל כלכלית,
שלכם 82,

שוחחתי בהתאם למברקכם הנ"ל עם סגן שה"ח לענייני כלכלה, לא עמדתי על דרג
מיניסטריאלי לאור המציאות כאן.

נירגד

שחח מנכל ענוג בן חורין אמלט כלכלית אוצר מסות מנכל חקלאות
רמ/אכ

גודינת ישראל

המנהל הכללי

משרד החקלאות

כ"ט בתשרי תשל"ט
30 באוקטובר 1978

תאריך:

0373

מספר:

אל: מנכ"ל משרד החוץ.

הנדון: הקרן המשותפת לחקלאות

בחשוכה למכתבך מיום 4/10/78 ברצוני להודיעך כי
הנושא נהיר לנו היטב ופרופ' יואש ועדיה, ראש מינהל
למחקר הנמצא כעת בארה"ב מטפל בסוגיה.

ב ב ר כ ה

א. בן מאיר
מנכ"ל המשרד

העוקים: מנכ"ל משרד האוצר.
פרופ' רם מואב - מ"מ ראש מינהל למחקר
מר א. מרגלית - סמנכ"ל למינהל משרד החקלאות

[Handwritten signature]

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

DIRECTOR GENERAL

ג' בחשרי תשל"ט
4 באוקטובר 1978

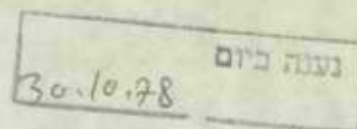
[Handwritten notes in Hebrew:]
מאגן המלך
מאגן המלך
מאגן המלך
מאגן המלך
מאגן המלך
מאגן המלך
מאגן המלך
מאגן המלך
מאגן המלך
מאגן המלך



[Handwritten signature]

משרד החוץ
ירושלים

המנהל הכללי



אל: המנהל הכללי, משרד החקלאות

הנדון: חקרן המשותפת לחקלאות

... אני מצרף לתשומת לבך תצלום מכתבו של הסנטור איגלטון אל שגרירנו בוושנינגטון ובו הבעת כוונה כי מחצית המחקרים מן הראוי שיבוצעו בארה"ב.

אציע לתת תשומת לב מיוחדת להמלצה זו של הסנטור בעיקר בשים לב לספקות שהתעוררו אצל יו"ר הועדה, הסנטור אינוי בטרם אושר סעיף זה בחוק הסיוע.

[Handwritten signature]
בברכה,
יוסף צ'חנובר

העתק: המנהל הכללי, משרד האוצר
המנהל למנכ"ל
שגריר ישראל בוושנינגטון
מנהל מצפ"א

6271
27.9.78

THOMAS F. EAGLETON
MISSOURI

United States Senate

WASHINGTON, D.C. 20510

September 25, 1978

The Honorable Simcha Dinitz
Embassy of Israel
1621 22nd Street, N.W.
Washington, D.C. 20008


Dear Mr. Ambassador:

This is a follow-up letter to our telephone conversation of earlier today.

As you know, I offered the amendment to the Foreign Aid bill to restore the \$40 million appropriation for the U.S.-Israel Binational Agricultural Research and Development Fund.

I have talked over this matter with Senator Daniel Inouye who is chairman of the Foreign Operations Subcommittee of the Appropriations Committee. He believes, and I concur, that this fund should truly be binational and that a reasonable amount of the research should be done with respect to arid regions of the United States such as Texas, Arizona, New Mexico, Southern California, etc. This does not mean that there must at all times be a 50-50 split, but it does mean that if, for example, 90% of the funds are spent in Israel and only 10% in the United States, then the challenge could be made that this is not in fact binational in actual practice, but is simply a cosmetically disguised aid for Israel program.

Yours very truly,


THOMAS F. EAGLETON
United States Senator

TFE:rh

טז' באב תשל"ז
31 ביולי 1977

0313

אל : מר רחמים חיסור - משרד החוץ

נחבקשתי ע"י מר א. בן-טאיר להעביר אליך לבדיקה
את החומר המצ"ב שהועבר אלינו ע"י מר יעקב גמרודי.

בברכה,

בניה אורבך
עוזר למנכ"ל

מחלקת הדרכה
משרד החוץ
ירושלים 91-999

יג' בניסן תשל"ז
1 באפריל 1977

לכבוד
מר גרשון פרדקין
ראש האגף להדרכת חוץ
שירות ההדרכה והסקצות
משרד החקלאות
הקריה
תל-אביב

הנדון: הדרכה בקורס הצועדים

חובה נעיסה אני מטלא כבואי להודות לך עבור ארגון וביצוע הדרכה בנושא:
"שימוש באמצעי המחשה בהסברה והדרכת סלויזיה במעגל סגור לקורס הצועדים
1977.

חודתי מופנית אליך אישית, ולחברי צוות ההדרכה, מר גרשון תבור ומר מישל
אליזיק, אשר פעלו בצורה טובה ויסודית בהקביית יצע של הכנת אמצעים ושימוש
בהם, תורת הנאום והופעה בפני קהל.

בסוחני כי גם כעת יצ בוכל לפנות אליך ובזכה לאותה הסיוע של סתוף פעולה.

בכבוד מן,

ד"ר משה לינה
מנהל מחלקת ההדרכה

העתק: מנכ"ל משרד החקלאות
ראש שירות ההדרכה והסקצות; משרד החקלאות
מר י. גור-אריה, ס/מנכ"ל
מנהל מש"ב

7
אפריל 1977

תשרי תשנ"ח
ד'תשנ"ח
000-000

משרד המשפטים
התביעה הכללית
תל אביב-יפו
ישראל
6100000

מס' תביעה: 000-000

התביעה מתעדת את כל הפרטים הרלוונטיים
למקרה, ובהם שמות הצדדים, כתובות, מסמכים,
ועדויות.

התביעה תעביר את כל המידע הרלוונטי
למקרה, לרשות המוסמכת להחליט על
המשפט.

התביעה תעביר את כל המידע הרלוונטי
למקרה, לרשות המוסמכת להחליט על
המשפט.

מס' תביעה:

מס' תביעה:

מס' תביעה:

התביעה מתעדת את כל הפרטים הרלוונטיים
למקרה, ובהם שמות הצדדים, כתובות, מסמכים,
ועדויות.

תאריך: ט' בניסן תשל"ז

28 במרץ 1977

מסמך: 0313

אל : מנכ"ל משרד החוץ

במצורף הנני מעביר אליך צילום מכתבה של הגב' לוחה רומן, המדבר בעד עצמו, ואני ממליץ על הפעולה המתבקשת מהוכחו.

בהזדמנות זו הנני להפנות השומח לבך לעובדה שבחכנית העבודה של המשרד כלולה בשנה האחרונה פעילות ענפה של תיירות חקלאית שבמטרתה ביקור כבר בארץ מאות קבוצות חקלאים ועשרות קבוצות עתונאים, וכאשר הביקור מתואם אחנו אנו זוכים להדיט, יוחר מנלהביט, בעתונות המערבית.

השבועון "אמוקה" הוא שבועון חשוב דיו, כדי שלא תהיה רשלנות מצד אף אחד בטיפול במבקרים מטעמו.

בברכה,

ר. אילנד

המנהל הכללי

מדינת ישראל

משרד החקלאות

ההנהלה
תל-אביב

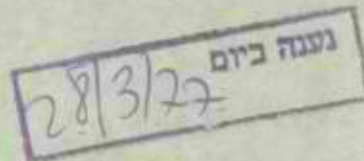
א י ש י

תאריך: 13.3.77

מספר:

אל: מר איילנד - המנהל הכללי

מאת: המה"ל לסיוע טכני וקשרי חוץ



הנדון: שני עיתונאים 1 צלם, 1 כתב משבועון Epoch איטלית

ב. 7.3.77, מיום שני צלצל מר קינן מלשכת העיתונות של משרד החוץ וביקש שאקבל לראיון שני העיתונאים הנדונים. לפי דבריו מר מינרבי ממר שכדאי שיפגשו איתי, ושהיות לי מעניין לדבר איתם.

למרות העומס ביטלתי פגישה אחרת כדי לקבלם. ברגע שהגיע ציפו לקבל ממני תוכנית לשבוע ימים. הם היו נרגזים והסבירו שבועיים לפני בואם הודיעו לעמיהוד - איש העיתונות בשגרירות אח כל הנושאים בהם הם מעוניינים והזכרת להם שהפל מאורגן. אני לא מצליח לתת תשובה על כך ואני

קל מאוד היה לי להסביר שלא שמעתי מאומה על רצונם בסיוורים ורק למסור להם אינפורמציה בע"פ, ומצד שני חבל לי להחמיץ הזדמנות מצויינת לתעמולה והסברה של ישראל כהוצאות די קטנות. במאמצים עצומים ארגנו תוכנית סיוורים החל מיום שישי 11.3.77 מירושלים דרך ים המלח ב"ש ואילת.

לידיעתך. ואולי תוכל לדווח על כך למנהל.
אגב, במסגרת זו אני מקווה להיפגש איתם.
בברכה,
לואיס
ל. רומן

מדינת ישראל

משרד החקלאות

המרכז לשחר חוץ

תאריך: 25/8/76

מסמך:

אל: מר מ. אלון, ס/מנכ"ל משרד החוץ.

הנדון: יצוא חקלאי

לאחרונה חוזרות על עצמן חופעות שהמח" הכלכלית מטעלה בנושאי יצוא חקלאי ללא תאום איתנו. ראה ההתכתבויות בקשר ליצוא מבכירות לתורכיה. אני אסירה חודה אמנס על כך, שאפי זוכה לקבל העתקים מהמברקים. מאחר שמשרדנו הוא האחראי על היצוא החקלאי, אבקשך לדאוג שהסדר יהיה כמתחייב. שהמברקים מחו"ל יועברו אלינו בזמן, ושהתשובה תנתן על ידינו. פרט לסדר הטוב הנדרש בעבודה, אינני מניחה שמשרד החוץ אחראי כסמית על ההוצלה של 840 לראש עליה הוא הודיע, ולא יתכן לחייב בזאת את משרד החקלאות ללא שום תאום. אני חוזרת על בקשהי לגבי סדרי העבודה, מצוירי אדאג שהמח" הכלכלית תהיה תמיד בתמונה.

ב ב ר כ ה

י. שחורי

מנהלת המרכז

העתקים: מר ר. אילנד, המנכ"ל

מר ג. אלרון, מנהל הכלכלית.

25 אוג' 1976

0313

Handwritten mark or signature in the top left corner.



משרד החוץ

המנהל הכללי

ירושלים, יט' בניסן תשל"ו
19 באפריל 1976

אל : מר א. איילנד, המנהל הכללי, משרד החקלאות

לראובן שלום רב,

מיטב התודות על ברכותיך ואני מצפה לשיתוף פעולה
פורה בינינו.

בברכת חג שמח,

פרופ' שלמה אבינרי

23 אפר' 1976

מדינת ישראל

משרד החקלאות

המנהל הכללי

תאריך: יד' ניסן תשל"ו
14 באפריל 1976

מספר: 03/3

לכבוד
פרופ' ס. אביגור
מנכ"ל משרד החוץ
ירושלים

קבל נא את מיטב ברכותי עם כניסתך לתפקיד מנכ"ל
משרד החוץ.

בברכה,
ר. אילון
המנהל הכללי

המחלקה לשיחוף בינלאומי

ירושלים, טו' בסבת, חשל"ו
19 בדצמבר 1975
4330 - 711.0

דחוף - פנימי

אל : הנציגויות באמל"ס

מאה : סגן מנהל מש"ב

הנדון : קורסים ניידים באמל"ס 1976/7

אילן בן אל

להלן רשימת הקורסים הניידים שנוכל לקיים בשנת 1976/7 בשיחוף ובמימון עם ממשלת הולנד ואמ"א. הרשימה מחולקת לפי שני מקורות מימון אלה כאשר המימון ההולנדי הוא בגין השנה האזרחית 1976 והתוכנית פחות או יותר מוסכמת ואילו התוכנית עם אמ"א מתוכננת לשתי שנות התקציב הבא של אמ"א 1976/8 החל מיולי 1976. שימונה לב שלגבי אמ"א מדובר בתוכניות שהן עדיין בבחינת הצעות אשר תאושרנה עקרונית ע"י מועצת אמ"א באפריל או במאי 1976 ואשר ביצוען יחייב פניות מצד המדינות המעוניינות.

ממשלת הולנד מוכנה לשאת בהוצאה המלאה של הצוות הישראלי, אולם אנו ממליצים לנסות לפחות להשיג מהמקומיים השתתפות כלשהי בהוצאותינו כגון כרטיסי הטיסה או חלקם, האש"ל, או השתתפות גלובאלית, ולו רק סמלית. הסיבות ברורות ואין צורך להרחיב עליהן הדיבור.

ממשלת הולנד אינה מצפה שנשתף את נציגיה בניהול וביצוע הקורסים וגם אינה דורשת הבלטת תרומתה בנדון. עם זאת ברור שלשלטונות המקומיים צריך לומר במפורש, אם כי במונחים כלליים, שממשלת הולנד מרימה תרומה כספית נכבדה לביצוע הקורסים. כמו כן רצוי מאד ששגרירות הולנד תקבל מידע על ההכנות ותוזמן גם לאירועי הקורסים. הנ"ל אמור, כמובן, גם לגבי נציגי אמ"א. ולהלן הפירוט:

קורסים ניידים בשיחוף עם הולנד בשנה הקאלנדריה 1976

א. פיתוח קהילתי, קואופרציה ועבודה

- | | | |
|--------------------------|---|--------------------------------|
| 1. פיתוח קהילתי | - | בוליביה וניקרנואה |
| 2. שווק חקלאי קואופרטיבי | - | גוואטמלה, אל-סלבדור |
| 3. שווק חקלאי קואופרטיבי | - | פרו ואורוגוואי |
| 4. החבורה קואופרטיבית | - | קוסטה ריקה והונדורס (ר"א אמ"א) |
| 5. החבורה קואופרטיבית | - | אל-סלבדור וגוואטמלה (ר"א אמ"א) |
| 6. תעוש חקלאי קואופרטיבי | - | גוואטמלה, פרו (אורוגוואי?) |

7. שירותי בריאות באזורים כפסיים - פנמה ובוליביה
8. קואופרציה ועבודה בשירות הפיתוח - ג'מאיקה וברבדוס(?)

ב. חקלאות

9. שיטות הדרכה בהשקיה - ניקרגואה וגואטמלה
10. שיטות הדרכה בהשקיה - קוסטה ריקה ואל-סלבדור
11. שיטות הדרכה בהשקיה - ברבדוס וג'מאיקה
12. סמינר לטכנולוגיה של מזון - קוסטה ריקה וג'מאיקה(ר"אמ"א)
13. הדרכה חקלאית באמצעי התקשורת ההמונית - פנמה, קוסטה ריקה, גואטמלה ובוליביה
14. אשראי מודרך - (קורס + סמינר גבוה) בניקרגואה
15. אשראי מודרך - הונדורס
16. הדרכה חקלאית - בוליביה ואל-סלבדור
17. הדרכה חקלאית - הונדורס וקוסטה ריקה

סיכום הקורסים לפי מדינות

- בבוליביה : פיתוח קהילתי, שירותי בריאות בכפרים, הדרכה חקלאית באמצעות התקשורת, הדרכה חקלאית(4)
ניקרגואה : פיתוח קהילתי, שיטות הדרכה בהשקיה, אשראי מודרך (3)
גואטמלה : שוק חקלאי, החבורה קואופרטיבית(?), תעוש חקלאי קואופרטיבי, שיטות השקיה, הדרכה חקלאית באמצעי התקשורת(5).
אל-סלבדור : שוק חקלאי, החבורה קואופרטיבית, שיטות הדרכה בהשקיה, והדרכה חקלאית(4).
פרו : שוק חקלאי, תעוש חקלאי(2)
אורוגוואי : שוק חקלאי, תעוש חקלאי (2)
קוסטה ריקה : החבורה קואופרטיבית, שיטות הדרכה בהשקיה, טכנולוגיה של מזון(?), הדרכה חקלאית באמצעות התקשורת, הדרכה חקלאית(5)

הונדורס	:	תחבורה קואופרטיבית, אשראי מודרך, הדרכה חקלאית(3)
פנמה	:	שירותי בריאות בכפרים, הדרכה חקלאית באמצעות התקשורת(2)
ג'מאיקה	:	קואופרציה, וכנולוגיה של מזון, שיטות הדרכה בהשקייה(3).
ברבדוס	:	קואופרציה, שיטות הדרכה בהשקייה(2)

הערות

1. הקורסים הנ"ל כבר אושרו עקרונית ע"י ממהולנד במסגרת ההסכם לשח"פ עם ישראל. פירושו של דבר שכל הוצאות הצוות הישראלי ימומנו ממקור זה. רצוי איפוא, שההוצאות האחרות המומנה ע"י המקומיים אם כי במקרים יוצאים מהכלל נוכל לפנות להולנד גם למימון הוצאות מקומיות מסוימות בעיקר במדינות העניות ביותר.
2. עליכם לסכם עם המקומיים דבר הקורס, מיקומו, המוסד עמו יבוצע הקורס, כמה משתלמים ורמחם, תאריכים וכו'.
3. רצוי שנקבל בקשה רשמית עם פניה מקבילה לשגרירות הולנד אצלכם.
4. ביצוע הקורסים מותנה בסידורים הולמים שעל ראשי הצוותות והמשלחות לוודא. כמו כן מותנה הביצוע בהודעה מראש של כחודשיים, להוציא אותם הקורסים עליהם כבר בשרנו לנוגעים בדבר.
5. השלוחות המקצועיות בארץ יספקו לכם המידע המקצועי על כל קורס, סילבוס וחומר רקע. אחם מתבקשים לספק לארץ כל מידע רלוואנטי על הנושא בארץ הקורס, חומר רקע על הגורמים אחם נעבוד ועל המשתלמים וכו'.

קורסים ניידים בשיתוף עם אמ"א
(תיכנון לחקופה 31.7.78 - 1.7.76)

1. תחבורה קואופרטיבית 1976 - וונצואלה, אורוגוואי, גוואטמלה (ר" הולנד) או מדינה אחרת.
2. תחבורה קואופרטיבית משאוח 1977 - לא נקבע (מצפים לפניות).
3. שלושה סמינרים בבעיות תקינה וסיב (סתו 1976)
4. טכנולוגיה של מזון 1976 - ג'מאיקה וקוסטה ריקה (ר" גם הולנד)
5. מיקרוביולוגיה של מזון - סמינר אזורי בקולומביה או בפרו בתחילת 1978.
6. שני סמינרים תת-אזוריים בניהול מרכזי מחשב (סוף 1977) - באות בחשבון ארגנטינה לדרום וונצואלה לצפון אס כי יש מקום לקבל גם הצעות אחרות.
7. שני סמינרים גבוהים בבעיות השימוש באנרגיה גרעינית לצרכי שלום כגון: רפואה גרעינית, איזוטופים ופיקוח על הקרינה.

הערות

1. התוכנית עם אמ"א אינה כוללת אותם הנושאים השייכים לתוכנית 1974/6 ושלגביהם יש כבר אישורים והודעות לנציגויות הנוגעות בדבר: מחשבים (צ'ילה וגוואטמלה), קואופרציה ותיעוש חקלאי (לקאריבים באנגליה) ואולי גם תחבורה קואופרטיבית.
2. הנציגויות הסבורות שיכל להיות אצלן עניין בקורסים אלה מתבקשות לקיים בדיחות המנעים הדרושים ולהודיענו תוצאות. הבקשה הרשמית צריכה להיות מופנית לאמ"א ואלינו. אמ"א מקציב סכום כסף למימון הצוות הישראלי וחלק מההוצאות המקומיות.
3. צוותי הקורסים המצויינים בסעיפים 3, 4, 5, 6, ו-7 ירצו באנגלית ויידרש חרגום סימולטאני

סיכום

רשימה כללית זו נועדה לתת לנציגויות המידע הראשוני והתראה לגבי האפשרויות הכספיות שלנו בשנה הבאה. ספק אם במצבנו הכלכלי נוכל לבצע קורסים נוספים במימון בילטרלי, אלא אם כן יהיו מוכנים המזמינים לשאת במירב ההוצאה שתידרש. מכל מקום המסגרת של הולנד ואמ"א פותחת לפנינו אפשרויות נרחבות וראוי שנדע לנצלן היטב. מידת הצלחתנו תקבע שיעור החרומות שנקבל ממקורות אלה בשנים הבאות. אנו מחכים איפוא, לתגובותיכם בכל ההקדם.

ב ב ר כ ה ,


נדעון חדמור

העחק : מנהל מש"ב

מר מ. אלון, ס/מנכ"ל

הדרכה, מש"ב

מר שלמה ארמון, ס/מנהל מש"ב

שלוחות מש"ב

מר נ. גל, וושינגטון

מומחי מש"ב בחו"ל

חקציבים, מש"ב

ירושלים,

משרד
המחלקה
החוץ
הכלכלית

כב' בחשון תשל"ו
28 באוקטובר 1975

ש מ ר

חוזר מס' 4

א ל: כל הנציגויות
כל המחלקות

מאח: מנהל המחלקה הכלכלית

ההסכם לשחוף פעולה כלכלי עם ארה"ב
(ההצרה המשותפת)

א. ה ר ק ע:

1. באפריל 1974 הוצעה ממשלת ישראל לארה"ב להגביר את שחוף הפעולה הכלכלי בין שתי הארצות ולפעול במשותף להרחבת הפעילות הכלכלית ביניהן ולהעמקתה.
2. ביולי 1974 ביקר שר האוצר וויליאם סיימון בארץ. שני שרי האוצר וצוותיהם הקימו ועדה משותפת אמריקאית-ישראלית לסחר והשקעות ("US-ISRAEL JOINT COMMITTEE FOR INVESTMENT AND TRADE "). ועדה זו הקימה מצידה 4 תת-ועדות לבדיקת האפשרויות בשטחים הבאים:
 - עודד הסחר;
 - עודד השקעות הון אמריקאיות בישראל;
 - אבטחת אספקת חומרי גלם לישראל;
 - הגברת שחוף הפעולה במחקר ופיתוח;
3. הועדות הנ"ל התכנסו פעמיים והגישו המלצותיהן לוועדת השרים והן הובאו במפגשה השני של הועדה המשותפת שהתקיימה בווינגטון בראשות המשותפת של השרים רבינוביץ וסיימון ב-12.5.75. הסכום קיבל ביסודי בהודעה משותפת המהווה מעין הסכם בתחומים ובנושאים ספציפיים שונים. חלק מההחלטות כבר בוצעו, כגון החתימה בראשי תיבות על הסכם למניעת כפל מסים (פרטים להלן) וחתימה על הסכם לפרויקט משותף להמתכת מי-ים (ב-27.6.75) בהשתתפות אמריקאית בסך 20 מליון דולר.

ב. ה ח ו כ ן:

ההשלכות המעשיות של ההצרה המשותפת והפעולות מסביב לה הן כדלקמן:

1. קביעת מדיניות משותפת

- (1) הצעדים הממוכננים להגברת שחוף הפעולה עולים בקנה אחד עם האינטרסים של שתי המדינות להשיג שלום צודק ובר-קיימא במזה"ת.
- (2) קיימת הסכמה שההשקעות בישראל משרות אינטרס משותף. אי-לכך הוחלט להקים מועצה משותפת של אנשי עסקים על בסיס רחב ובמסגרת צבורית, שמטרתה להגביר השתתפות של חברות אמריקאיות פרטיות בפיתוח הכלכלי של ישראל.
- (3) התנגדות לחרם. המדינות חזרו על עמדתן להתנגד להגבלים מסחריים נגד מדינות ידידותיות.

2. עידוד השקעות בישראל

(1) נחתם הסכם, בראשי תיבות, למניעת כפל מסים (סעון אישרור) שהאלמנטים החשובים בו הם:

- מס ההכנסה האמריקאי יכיר במילווה החובה הישראלית כהוצאה מוכרת;
- לא יוטל מס בארה"ב על מענקים שיינתנו למשקיע בגין החוק לעידוד השקעות הון בישראל;

(2) הוסכם על פעילות של הממשל לעידוד השקעות הון בישראל.

(א) ה- Overseas Private Investments Corp. (OPIC), חברה בשליטת ממשלת ארה"ב שמתפקידה לסייע להשקעות אמריקאיות בחו"ל, הצהירה על היותה מוכנה עקרונית:

- להעניק למשקיעים אמריקאיים הלוואות לפרויקטים להשקעה מאושרת בישראל;
- להשתתף במימון פרויקטים חשודים בישראל שבהם משתתפים משקיעים אמריקאיים ע"י קניה איגרות חוב (של המפעל) הניתנות להמרה (מניות);
- להעניק ערבויות לקרנות פנסיה וחברות ביטוח אמריקאיות להלוואות שיינתנו למפעלים או לבנקים ישראלים (בנק לפתוח התעשייה);
- לפרסם פרטים על אפשרויות ההשקעה בישראל, לאחר שותפים למפעלים קיימים, עם שימת הדגש על קבלת ידע טכנולוגי ועל שימוש בצינורות שווק;

(ב) משרד המסחר האמריקאי יפרסם דבר אפשרויות ההשקעה בישראל ויארגן סמינרים בארה"ב. הוא יקח חתה חסותו משלחות של חשודים ואנשי עסקים ישראלים ויסייע להצלחת משימתן.

3. הנכרת הסחר

(1) מכירות לסוכנות לפתוח בינלאומי (AID). ישראל אושרה כספק בכוח של סחורות במימון AID לארצות שלישיות. חסות לנו אינפורמציה מוקדמת ומלאה על האפשרויות.

(2) מכירות למשרד ההגנה (DOD):

(א) ישראל אושרה כספק בכח לכוחות האמריקאיים בבסיסים מעבר לים (Off-Shore Procurements). משלחת מטעם ה-DOD ביקרה כבר בארץ.

(ב) האמריקאים הבטיחו כי במקרים ספציפיים יסייעו ליצרנים ישראלים לספק מוצריהם ע"י וותור מצד שלוחות משרד ההגנה על החובה המוטלת בחוק לקנות סחורות מחוצות ארה"ב. במסגרת זו יסייעו לספקים ישראלים בעצה ובהדרכה בקשר לנוהלים הקיימים ובעניינים קשורים לכך.

(3) הלוואות הבנק האמריקאי ליבוא ויצוא (Eximbank).

(א) הבטחה למדיניות מימון ליברלית ורבה היקף ככל האפשר במכירת ציוד. יצויין כי קיימים כבר יחסי עבודה טובים בין הבנק לבין ישראל.

(ב) הבנק הסכים לערוב ליצרני ציוד אמריקאיים המחכירים ציוד למפעלים ישראלים.

(4) מתן עדיפויות מכס למדינות מהפחתות (GSP).

בימים אלה הסתיים המו"מ עם האמריקאים והוחלפו אגרות בין שתי הממשלות - דבר המאפשר לאמריקאים לכולל את ישראל ברשימת המדינות הנהנות.

הקושי, שמנע הכללתנו היה הסכמנו עם ה"שוק", בו אנו מקנים עדיפויות מכס לחשע המדינות המפותחות ומפלים ע"י כך היצוא האמריקאי לישראל.

כדי להתאים את עצמנו להוראות החוק, המתנה מתן עדיפויות בצורך To eliminate any significant adverse effect, התחייבנו בפני האמריקאים להעניק להם הורדות מכס על בסיס MFN למוצרים שברשימת מוצרים חשובים להם לפי קריטריונים שנקבעו במשותף:

- יצואם השנתי לישראל לפחות 375.000 דולר ;
- הם וה"שוק" מספקים 80% מהיבוא;
- ה"שוק" מספק לפחות 10%;

עדיפויות המכס האמריקאיות צפויות להכנס לתוקפן ב-1.1.1976.

חשיבותן:

- כסול המכס לגבו מוצרים הנכללים ברשימת האמריקאית;
- מניעת אפלייתו של יצואנו לעומת מתחרים חשובים (יוגוסלביה, ברזיל, מקסיקו, הודו ועוד);
- ביסוס מעמדנו כמדינה מהפחתה.

(5) אמצעים כלליים:

- (א) שחוף פעולה בין העוסקים בסחר (בארה"ב ובארץ)
- (ב) חלופי משלחות של יצואנים וקניינים
- (ג) סיוע בעריכת תערוכות (ענפיות בעיקר)
- (ד) פרסומים (של משרד המסחר האמריקאי)

(ה) ממסחר האמריקאי מתכנן לשגר משלחת המכונה "INTELLECTUAL ASSETS" TRADE MISSION של מנהלים אמריקאיים המעוניינים בהקניית ידע וטכנולוגיה.

4. אספקת חומרי גלם ואיחסונם:

הועדה המשותפת הסכימה בדבר הצורך להבטיח, במידת האפשר, אספקה לישראל - במיוחד של חבואה, גרעיני מספוא וחומרי גלם מסויימים. לפיכך:

- (א) יסייע ממסחר האמריקאי לישראל ברכישת חומרי גלם בסיסיים ממקורות פרטיים בארה"ב;
- (ב) תקבל ארה"ב מישראל חכנית שנתית בדבר צרכיה לרכישת גרעינים וחומרי גלם;
- (ג) תתחשב ארה"ב בצרכיה המיוחדים של ישראל במקרה שתסיל הנבלות יצוא בעלות מחסור;
- (ד) נקבע תהליך לפיו תוכל ישראל לרכוש במישורין חומרי גלם מעודפי המאגר האסטרטגי של ארה"ב;

(ה) הבקר בארץ משלחת טכנית שתעסוק ביעוץ ובסיוע למודרניזציה של מחקני איחסון קיימים ובהכנת חכנית להקמה מחקנים נוספים.

5. שתוף פעולה במחקר ופיתוח:

(1) סובס על חתימת הפרויקט המשותף להתפלח מים.

(2) הוסכם לעיין בצורה חיובית בהגדלת קרן המדע הדו-לאומית שהוקמה על פי הסכם משנת 1972. אנו מבקשים שההשתתפות של כל צד תוכפל, והקרן תעמוד על 120 מליון דולר במקום 60 מליון. מהרביית בשעור 3.5% צמודה לאינדקס ממומנים פרויקטים מחקריים שונים. יצויין כי ההגדלה מעונה אישור הקונגרס ולא ברור עדיין באיזה מידה ניתן הדבר לבצוע עתה.

(3) הגברת המחקר והפיתוח (R&D) התעשייתי בישראל:

הועדה המשותפת קבעה הצורך בהגברת המחקר התעשייתי. לצורך זה והחליטה:

(א) להקים ועדת הגוי למחקר ופיתוח תעשייתי מורכבת מנציגי שתי הממשלות. על ועדת ההיגוי להגדיר מדיניות ופרויקטים בישראל לתועלת שני הצדדים.

(ב) כן חוקם מועצה אמריקאית-ישראלית למחקר ופיתוח תעשייתיים בה תיוצג ארה"ב ע"י הסקטור הפרטי (מנהלים בולטים, מהנדסים ומדענים);

(ג) מוצע להקים קרן דו-לאומית למחקר ופיתוח תעשייתיים. ההשתתפות המוצעת 30 מליון דולר מכל צד. התשואה השנתית 15 עד 20 מליון לירות תנוצל לפרויקטים R&D תעשייתיים שיוסכם עליהם ולתועלת שני הצדדים.

נראה כי עתה סכויים טובים יותר להקמת הקרן הזאת מאשר להגדלת קרן המדע הדו לאומית. האמריקאים הגישו לנו שאלון על כוונות, חכניות, פרויקטים וכו' לצורך הכנת ביקור משלחת אמריקאית בישראל.

(ד) משרדי המסחר (והתעשייה) בשתי המדינות נקבעו כמוקדי סיוע לפעילות המשותפת במחקר ופיתוח תעשייתי. בין היתר יעודדו משלחות מומחים וחילופי אינפורמציה טכנית בין ארגונים, מוסדות ומפעלים בחחום המדע (Applied) וטכנולוגיה.

6. החלטות כלליות:

מפגשי הועדה המשותפת לסחר והשקעות (בראשות שני השרים) יתקיימו לפחות פעם בשנה. הפגישה הבאה תהיה בירושלים.

בין המפגשים אחראית לפעילות בתחומים השונים קבוצת היגוי שבה משתתפים עוזר שר האוצר האמריקאי ונציגי משרדים אחרים מצד ארה"ב, והציר הכלכלי של ישראל מצד ישראל. הציר הכלכלי מונחה ע"י ועדה המורכבת מהמנהלים הכלליים של משרדי האוצר, החוץ ומסו"ת.

ה ע ר כ ה:

אין ספק כי קיים רצון כן של ממארה"ב לסייע לפיתוח הכלכלי והתעשייתי של ישראל וכי הכלים והמסגרות שגוצרו יש בהם כדי לסייע רבות, בעיקר בחחום ההשקעות והסחר.

עם זאת אין להתעלם מהקושי האובייקטיבי הקיים בהיות הכלכלה האמריקאית מבוססת על יוזמה פרטית. קיימים עתה קשיים לרחום חברות ומפעלים לשתוף פעולה עם ישראל ולפיתוחה, הן בשל הקושי לאתר פרויקטים מעניינים והן בגלל הפוסטנציאל של השוק הערבי הקורץ לחברות האמריקאיות.

העתק:

לשכת השר

לשכת המנכ"ל

סגני המנהלים הכלליים

אוצר

מסו"ת

חקלאות

בברכה,

אלרון

מדינת ישראל

2.10

משרד החוץ
ירושלים

תאריך: ד' בחשרי תשל"ו
9 בספטמבר 1975

מספר:

אל : מר ר. איילנד, מנב"ל משרד החקלאות

מאת: משה אלון

ראובן היקר,

שמחמי על ההזדמנות שהיתה לנו בפגישתנו ב-1.9.75 ללבן הבעיות שהתעוררו במגמה להבטיח המשך שיתוף פעולה בלתי-מופרע ופורה בין משרדינו .

זר לי שפגישתנו הבאה עליה סכמנו תחקיים רק ב-9 לאוקטובר וכי בגלל
עסוקיך ו/או העדרותי מהארץ לא ניתן היה לקיימה קודם לכן. ליריעתך,
מצדנו ישתתפו בפגישה צבי ברוש, גדעון חדמור, עזריאל גלאון ו/או
נתן מינסטר ואנכי.

ברצוני לקוות שמרווח הזמן שיעמוד לרשותנו יאפשר גם לך וגם לנו להכין כהלכה את הנושאים שיועמדו לדיון ויגרום לכך שהדיון יהיה קונסטרוקטיבי ויביא לסיכומים המחבקשים, להבטחת מהלך סדיר ותקין של עבודתנו המשותפת.

בהקשר זה ברצוני לחזור על הסיכום ביננו בפגישהנו האחרונה הקובע שרק על פי מסקנות הדיון שנקיים ב-9 לאוקטובר נבדוק במשותף את האפשרויות לריאורגניזציה, מבחינת המבנה והאיוש של מערכת השחוף החקלאי הבינלאומי.

מ. אלון

5/14
13
5/14
14
14
14

E 00000000 000

ad : 30 r. 44444, 44444 44444 44444

CHIEF, REP.

C. W. F. F.

ירושלים, באב השל"ה
14 ביולי 1975

אלו: מר א. קדרון, מנהל כללי, משרד החוץ

קבלתי את מכתבך מס' 24.6.75 בצרוף החזרה לראשי הנציגויות של משה"ח מ-20.6.75 בנושא התקשרות עם הארץ.

המחיימי את הטובתי כדי להבטיח שהתכנס על שיקול דעה ענייני בלבד, ולחלץ הערותי החזרה לנציגים בחו"ל שלא לפנות למשרד הנוגע בדבר בשיטתין הטובל את העבודה, וחבים לשיכונשים קשים במיוחד בנושא.

גראה לי שיש לחקן ובה קדם האפשר את נוסח סעיף 4 של הוראתי כדי להבהיר שהיא חלה על עובדי משרד החוץ בלבד שאינם על חקן של ועדה המינויים הכלכליים.

להסיר כל צל של ספק בעניין זה אני כולל בשיטת זו צירים ויועצים אפילו הם עובדי משרד החוץ (בריסל, ג'נבה, רומא, פריס)

בברכה,
[ח] ד"ר מ. סטילבוט

ד"ר מ. סטילבוט

הקהל מר חיים ברלב, שר המסחר והתעשייה
מר ארנון גפני, מנכ"ל משרד האוצר
מר ראובן איילנד, מנכ"ל משרד החקלאות
מר עוזי נדיבי, מנכ"ל לסחר חוץ

18 יולי 1975

03/3

א' באב תשל"ה
9 ביולי 1975

740.1

אל: מר מ. לוי, סגן מנהל כללי, משרד החקלאות

מאת: מנהל המחלקה לשיתוף בינלאומי

הנדון: תנאי שירות למומחים בחו"ל

מכתב מ- 26.6.75

לא חל שינוי בתנאי השירות של מומחי מש"ב. ב- 1 בח"ז הונהגה רכיזיה בשיטת התשלומים לסגל משה"ת ומש"ב בחו"ל. כתוצאה מהרכיזיה עשוי מספר ניכר של מומחי מש"ב להנות מהגדלת ריאלית של משכורתם. נבקשו צעדים מיוחדים ע"מ לוודא שבשום מקרה לא ייפול ס"ה התשלומים למומחה לעומת משכורתו עד עתה.

עם זאת סוכס בדיון פנימי במשרדנו שבחום 3 חוזשים להפעלת הרכיזיה קיימים ברור נוסף ע"מ לקבוע האם יש מקום או צורך להעניק למומחי מש"ב תוסעות טעבר למשכורות החדשות, וזאת במסגרת האשורים הקיימים של האוצר, שעודם בחוקף.

ב ב ר כ ה,

צבי ברש

צבי ברש

העתק: המנהל הכללי, משרד החקלאות.

לשכה הסמכ"ל -- לאמצרלות/משרד החקלאות

י"ז בחשוון תשל"ח

26 ביוני 1975

א ל: מר אבי ברוש/מנהל משל

הנדון: הנאי שירות למומחים בחו"ל.

נמסר לי ע"י מר י. אבט, שהנכם עומדים לשנות הנאי השירות.

ברצוני להעיר לך, - שבחמאם לפיכום בשעתו, - בין שר החקלאות
מנכ"ל משרד החוץ ומנכ"ל משרד האוצר, - הנאי השירות למומחים
נקבעים בהחייצות עם הנהלה משרד החקלאות, - חוץ חכנה שרוב
אנשי החוץ, - ובעיקר עובדי שדה, - הם מחמגזר החקלאי.

אבקש לכבד הסכם זה.

בברכה,

מאיר לוי

מבן מנהל כללי

העמק: מר ראובן אילנר, מנכ"ל.

תדריך הסברה

401

ירושלים, כ"ה בחשוון תשל"ד
20 בנובמבר 1973

25

אל: הנציגות

הנדון: חומר רקע בנושא האנרגיה (מס' 11)

מצ"ב כחבה מתוך "האקונומיסט" מיום 10.11.73.

* * *

ALMOST ANYTHING FOR OIL ?

The Economist, November 10, 1973

Mr. Heath is in danger of being regarded as a bad European, while trying unconvincingly to look like a good Arab. He is being accused of running off in a shabby burnous while Israel is bleeding, and half-persuading Europe to scuttle behind him. It is better to avoid emotion, and to try to suggest an oil policy for Britain that does not disrupt Europe and does provide some protection against Arab blackmail -- in the short term, the medium term and the long.

The short-term question in Europe is whether the two EEC members who got themselves into the Arabs' good books, France and by the skin of its teeth Britain, should share any oil they get with embargoed Holland and its hard-hit neighbours like Germany. The inglorious answer is that if we did help Holland, the Arabs in their present mood would cut back our oil supplies too. A brave stand on community principle would put us all in the same miserable boat, but otherwise accomplish little. It seems better not to precipitate more cuts just now, but to help the worst-hit surreptitiously.

In the medium term, Britain is probably the only major industrial nation that need not have an energy policy if it does not want one. The oil already discovered in the British sector of the North Sea will satisfy the largest part of British demand by the early 1980s. Further reserves, some currently in the process of being proven, should cause our cup to brim over, and make us a net exporter of oil by then. It is tempting to say that Britain should speed its mass production of North Sea oil before the

present planned date of 1976, and that we should promise to share oil with Europe then. Unfortunately, this glib recommendation is nonsense. The production cannot be speeded. The laying of pipelines over considerable distances in the deep stormy waters of the North Sea is already obliging the oil industry to extend the limits of its technology; it will be surprising if the current schedules for 1976 are maintained, so it is better to forget the talk bringing them forward to 1975. Secondly, if a British government promised now that in any continuing world energy crisis in 1976 it would share any oil it got, nobody would believe it.

There is, however, one positive and rather dramatic sort of European community energy plan which can be recommended. The whole EEC could probably give itself the capability to be largely independent of oil imports some time in the 1980s. There is likely to be enough oil for that in the waters off Europe - in the remaining unexplored portions of the North Sea, the Irish Sea, the Atlantic approaches to the English Channel, the waters off the coastline of Norway above 62 degrees north, and the deep seabed all the way up to Iceland. Nobody yet knows this quite for sure, but seismic surveys suggest it. Discoveries already made in the North Sea alone indicate an eventual production rate of 150m tons of oil a year, with strong indications from actual drilling activity that another 150m tons a year may be found there. These 300m tons would provide almost half of Europe's current oil consumption, and about a third of the consumption usually projected for 1980. Most of the other two-thirds is probably waiting in other European waters.

TOMORROW'S SURPLUSES

Outsiders and Arabs still tend to regard the supply possibilities for the oil industry in terms of the old days when the only way

to strike the stuff was to get a Texan who could smell it. Now that rather more technological sensors than that roam even the seabed and the Arctic wastes, the potential long-term elasticity of supply has been enormously increased. This is oil's experience of the biggest and most commonly misunderstood technological development of our time - the increased elasticities of supply substitution in nearly everything. They explain why, ever since the war, there has been one almost invariable result whenever the majority of profit-seeking producers and consensus-seeking governments have decided that some product is going to be nearly permanently in desperately short supply: the almost invariable result has been that within ten years we have created a most uneconomic glut of it. We did that with temperate food-stuff after 1946, coal after 1947, raw materials after 1953, shipping after the first closure of Suez in 1956, university students after 1960, go-go equity investment media for the small man after 1961, measures to close the "impossible technological gap between America and Europe" after 1962, pollution control measures after the mid-1960s. On past form, the present cries about a permanent energy crisis mean that we may now be about to build up an energy glut for the 1980s.

The new political development created by the Arabs' oil blackmail is that it is now sensible to agree that we should actually try to create this glut, and to do so rather loudly. Commercial companies should not be expected to do this on their own, and anyway they cannot easily raise the capital for the enormous investment required to find the oil in Europe's waters. But European governments will want to find it some time, and let Britain propose that they establish an inter-governmental consortium to do so now. Much of the money should be spent in constructing new drilling rigs and training new drilling crews, to overcome the two immediate

shortages that are most hampering operations. As part of the diplomatic effort, Britain, Norway and possibly France (which could discover a lot of oil in the English Channel) might promise to give priority to EEC members for oil produced above their own needs. In exchange for such priorities, EEC members not possessing oil might offer to put up a larger share of the investment.

Simultaneously, America will probably be on the swing back from environmentalism. Once the Alaska pipeline is approved, further drilling is likely to show that there is far more oil there than is at present admitted. The United States should also explore its continental shelves more extensively, exploit other hydrocarbon sources, and simply give greater commercial incentives to the production of energy, as well as undertake the other programmes that Mr. Nixon outlined on Wednesday. As reports of all this mount, intelligent Arabs might see that their oil weapon is never going to be as powerful as it is today. This might make them more flexible in current negotiations.

SEVEN LEAN YEARS ?

Such a policy might spell very bad news for the Arabs in the 1980s, but during the 1970s they might still seem to hold the world by the short hairs. The usual world energy prospectus for the 1970s has been based on the presumption that the Saudi Arabians will soon raise their production from 8m to 20m barrels a day. Now they and all other Arabs are threatening to cut production instead, unless other countries submit their foreign policies to some degree of Arab control. If other countries do not agree to do this, we are asked to believe in the prospect of six or seven years during which world prosperity may be gravely retarded, because of a temporary lack of a commodity which would lie idle in profusion

under sands that are occupied by a few Bedouin - in countries that have hitherto been ruled by a changing and mixed company of kings and colonels with very uncertain rules of succession, and varying attitudes towards offers of money. The question is what short-term and medium-term policies the rest of the world would or should adopt to deal with that.

The short-term policy which Europe has seemed to be considering in the past week is that of surrendering further to the Arabs' blackmail, by ostensibly or actually altering our foreign policy in their favour. Leave aside words like indignity and dishonour. There are clear limits beyond which such a policy would be both strategically dangerous (because successful blackmail would encourage steadily more blackmail) and tactically inept.

The desirable oil element in any Middle East settlement is that the elderly King Faisal, or those preparing to succeed him, should feel it politically desirable to raise Saudi Arabia's oil output by something like the amount which would be commercially profitable. The rulers of Saudi Arabia will not do this if either (a) the militant younger Arabs of whom they are afraid are so embittered by defeat in peace non-negotiations with Israel that every Arab feels it necessary in public to cry for another war of revenge, or if (b) the Arabs' use of the oil weapon now appears to win them such a resounding victory in the peace negotiations, after defeat in war, that every Arab feels it would be crazy to leave the weapon in the scabbard for long. In other words, the oil requirement is simply that the peace settlement should be of the desirable middle-of-the road sort with which both moderate Arabs and unhawkish Israelis can live; the following article suggests the first necessary steps.

POLITICAL REDEFINITIONS

But a sensible peace settlement will probably again not be reached, so a medium-term policy for dealing with a threatened seven lean years of oil shortage would then have to be set in train. Would it be wise for that medium-term policy to go to the opposite extreme, and favour the nearest possible contemporary equivalent to gunboat diplomacy against blackmailing Arabs? No, but all intelligent Arab governments should ponder how attitudes would in fact gradually change.

A few rich dictators are now using the existence of mineral resources beneath the soil of their fiefdoms in order to bludgeon peoples both poorer and richer than themselves. No progressive person would regard it as tolerable if rich private coalowners used their property rights in this way. During a really oil-hungry decade, the idea would gradually become more widely accepted that it is not progressive for Arab colonels or sheikhs to do so either.

Until now, western governments' policies have been influenced by the interests of western oil companies on the spot; the companies' pressure has always been in favour of currying favour with whomever is in power. But the companies' influence is fading, and in any oil-starved 1970s the influence of an angry consumerdom would arise. Hitherto, there has been a vague feeling in the west that it must be more democratic when rule passes from a feudal upper class to a military usurper who is supported by mobs of middle-class students. For the ordinary fellaheen this is usually hokum. In a world of oil embargo, most oil-consuming peoples would easily convince themselves that it is better for everybody if governments of centrist persuasions remain in power (the Shah of Iran has very successfully survived long after putting down rebels by force),

and there would then be a gradual redefinition of when help against coups d'état becomes a respectable activity again. Some Arab politicians would find that other Arab politicians had new ideas about coups d'état too ; strange new commercial adventurers would appear.

Most assumptions that the Arabs can go on holding the world to ransom are based on the commonest delusion of third-class political economy : the delusion that yesterday's attitudes, yesterday's market projections, yesterday's conditions of supply and substitution, yesterday's political trendinesses can be presumed to hold good for tomorrow, even if today's actions based on these delusions will by themselves change every one of them. But before these realisations strike home, while blackmail makes its headway against unnecessary panic, foolish mistakes can and will become embedded in official policies and popular thinking alike.

תדריך הסברה

ירושלים, יז' בחשון תשל"ד
12 בנובמבר 1973

392

ישראל והשמאל

אוליביה טוד הוא עורך בכיר בשבועון הצרפתי השמאלני נובל
אובזרבטר. עמדתו כלפי ישראל היתה מסוייגת עד למלחמה יום הכיפורים,
בה שהה בארץ ככתב. נראה שהמלחמה שינתה כמה מהשקפותיו והדבר מוצא
ביטוי במאמר EPISTLE TO THE LEFTISTS המצ"ב שהתפרסם
בשבועון ניוזוויק ב-12 נובמבר 1973.

* * * * *

EPISTLE TO THE LEFTISTS

By Olivier Todd

Senior Editor, Le Nouvel Observateur

From: "Newsweek, November 12, 1973

On the seventh day of the latest Mideast war, in an Israeli settlement huddling under Syrian artillery fire, a young Jewish soldier of French origin said to me: "I am a socialist. I am aware of the needs and rights of the Palestinians. I know that Israel is an odd construction - although not a classical colonial state. I cannot understand why so many left-wingers always see Israel as a 'brige-head of American imperialism.' Surely our natural allies should be on the left; surely Soviet imperialism, goading its Arab clients, holds the main responsibility in this conflict."

For three weeks, on the Syrian front and in the Sinai, in Jerusalem and Tel Aviv, I bumped into this theme. And as European political pontiffs sat in judgment, bitterness grew in Israel. The facts notwithstanding, Communist parties everywhere decided that Israel was once more the "aggressor." As a member of Mapam, the left wing of Israel's present coalition government, told me: "We Israelis can't win; whether we hit first or hit back, we stand guilty".

That is no doubt something of an ex-aggression. Small leftist groups in Western Europe have described the Israelis as a pack of "expansionist Fascists" and "racists." But on the whole, traditional socialists, from the British Labor Party to the German Social Democrats, were lucid: they saw that on Oct. 6 the main problem to be considered was the survival of the Jewish state.

MAFIA RHETORIC

But the exaggeration is only partial. When kindly inclined, European left-wingers insist that in the Middle East one should respect the historical and human rights of both Arabs and Jews - frequently in that order. And now, in all quarters, this platitude is backed up with lyrical references to Arab "honor". Cairo and Damascus, the argument runs, should not be "humiliated."

I can understand old-fashioned conservatives using this line. But when it is advanced by people who pride themselves on being more rational, I am puzzled. This approach stinks of Mafia rhetoric and medieval ethics: "If you are a real man, come out into the desert with your armor on..."

Perhaps that is part of President Sadat's psychological make-up. I doubt, however, whether it is the obsession of the ordinary Egyptian soldier. "Honor" can be taken into account. But it must not be played up. If it is, we are heading for the geopolitics of the underworld. Why not urge Germans, Italians and Japanese to remember their "honor" and avenge their World War II defeats?

A FEW FACTS

If they wish to look logically at the Middle East imbroglio, left-wingers - by which I mean people who claim to be socialists and democrats - must shelve the simplistic, ready-made presuppositions which equate "the Arab world" with progressivism and Israel with reaction.

A few obvious - perhaps too obvious? - facts are in order.

Israel is a democracy for all Jews.

Israel is not a democracy for the Arabs living in Gaza or in the other occupied territories.

In Jerusalem, the government is run by a Labor Party, not by the moderate or extreme right.

All the Arab states involved in the fighting, whether monarchies or republics, are police states with various baffling doctrines. Nowhere yet do Islam and socialism - or even political democracy - blend convincingly.

In Arab countries, monolithic parties, military castes or nineteenth-century divine rulers hold the power.

In Israel, to use jargon, the "bourgeoisie" has everything but political power. The ruling but elected elite of Israel comes from the kibbutzim. The kibbutz is the rare example of efficient, democratic, cooperative living. Even if it represents only 3.5 per cent of the Israeli population, it cannot be forgotten.

True, Israel has archaic laws, such as those preventing Jews from marrying gentiles. But at least in Israel one does not burn books or legally chop off people's hands for burglary, as in Libya. Defeated generals are not shot, as in Egypt. Today Arabs, not Jews, are scandalously bargaining with the bodies of POW's. I have heard leftists reply "humanitarian and humanistic rubbish" to such observations. But when socialism is not humanistic and humanitarian, it merges into totalitarianism. If a European, African or Asian socialist feels closer to revolutionary Syria or feudal Morocco than to unclassifiable Israel, he should be honest and admit that what he is saying is that he cares little for civil liberties.

The Arab world is splurging in militarism, the infantile disease of nationalism and underdevelopment. Israel, claustrophobic and security-conscious as it is, has an army of citizen-soldiers - which is the revolutionary, Jacobian dream. The Israeli Defense Force (IDF) is politically-conscious, yet not riddled with political commissars. It is, in fact, probably the only military organization in the world which deserves the epithet "popular", so often misused elsewhere.

THE PARAMOUNT QUESTION

Legends have sprung up because the troops of the Israeli Defense Force are often presented as blind centurions. But when the detailed history of this fourth war to preserve the Jewish state is written, one will see that the Jewish soldier is terribly familiar with fear. On the Golan Heights and in the Sinai desert, tranquilizers played their part. The IDF has its quotient of tough sergeants and nutty colonels. But its overall fraternal atmosphere compares only too favorably with the social rigidity of most Arab armies. The left everywhere has difficulties in defining its attitudes to the army. The IDF is, no doubt, a particularly embarrassing phenomenon.

Extreme left-wingers who want to press the Palestinian case and help the Israeli left should ask themselves one question above all: isn't partisan hostility to Israel in all its aspects, civilian and military, always conditioned by unconscious anti-Semitism masquerading as anti-Zionism? This is a question which left-wingers should particularly ask themselves if they happen to be Jews. Masochism is often a strong component of a hard political line.

* * * * *